

да — оставятъ баща си, борбата ги зове. А не-  
го какво зове? Нищо. Той е загубилъ всичко —  
и остава самъ. Неговата трагедия е неописуе-  
ма. И въ нея вижда грѣшкитѣ си. У предате-  
ля и чорбаджията настѣпва преломъ: пробле-  
сва правдата, събужда се омразата къмъ на-  
роднитѣ изедници. За него е останало още са-  
мо едно: родината. Въ борбата за нейната  
свобода той застава начело. Душата на чор-  
баджията отведнажъ се преражда.

Нѣколко минути зрителната зала преста-  
ваше да диша.

Отъ ролитѣ на чорбаджии въ българскитѣ  
пиеси, които Богомилъ Андреевъ създаде, най-  
лично мѣсто трѣбва да заеме дѣдо Славчо отъ  
„Две се млади залибиле“ на Тодоръ Влайковъ.  
Каточели въ маската и въ душата на дѣдо  
Славча е включена цѣлата доброта и чистота  
на селото отъ ония хубави години на роман-  
тично сантименталната епоха следъ освобож-  
дението ни.

Съ голѣма любовъ авторътъ на тази битова  
пиеса въ картини е работилъ надъ образа на  
дѣдо Славча и е поставилъ ценни качества,  
които позволяватъ на добрия артистъ художе-  
ствено да проведе типа. Изобилието на данни  
за характеристиката на дѣдо Славча има това  
предимство, че тия данни не сж нахвърляни  
въ безредие, а — сж подредени съ тънко чув-  
ство на психологическа последователност.